

τι μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν σελήνην. Δὲν ἔχει ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἥλιος εἶναι πραγματικῶς ἐν ἑκατομμύριον καὶ διακοσίας πενήκοντα χιλιάδας φορές μεγαλείτερος τῆς γῆς μας, φαίνεται δὲ τὸσον μικρὸς ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἀποστάσεως· διότι ἂν ὑποθέσωμεν τὴν διάμετρον (διάμετρος εἶναι εὐθεία γραμμὴ, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ ἐνὸς σημείου τῆς ἐπιφανείας μᾶς σφαιρας, διέρχεται διὰ τοῦ κέντρου αὐτῆς καὶ κατατῆται μέχρι τοῦ ἀντικρῶ μέρους τῆς ἐπιφανείας) τῆς γῆς ἐνὸς δυκτύλου μακρὰν, ἢ τοῦ ἡλίου θὰ ἦναι τριῶν ὄαρδων, ἤτοι ἐννέα ποδῶν ἢ 108 δακτύλων! Ἐὰν ἡ γῆ ἐδάλλετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡλίου, θὰ ἐχρειάζετο μέγα καὶ ἰσχυρὰς δυνάμεις τηλεσκοπίων ἵνα τὴν διακρίνῃ ὡς μικρὸν σημεῖον ἐπὶ τῆς βράχεως τοῦ γίγαντος ἡλίου.

Ἐλξίς ἢ ἑλκτικὴ καὶ ἀπόκεντρος δύναμις.

Παρατηρήθη, ὅτι ἅπαντα τὰ οὐράνια σώματα ἔχουσι κοινὰς δύο δυνάμεις· μίαν, ἢ ὑποία σύρει ὅλα τὰ πράγματα πρὸς τὸ κέντρον των, καὶ αὐτὴ καλεῖται ἑλξίς, ἢ ἑλκτικὴ δύναμις, καὶ ἄλλη, ἥτις τὰ ἀπωθεῖ—τὰ σπρώχνει μακρὰν—καὶ αὕτη ὀνομάζεται ἀπόκεντρος δύναμις. Αἱ δύο αὗται δυνάμεις ἔχουσιν ὀρισμένας σχέσεις πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν μεταξὺ τῶν σωμάτων ἀπόστασιν. Εἶναι δηλ. μεγαλείτεροι ἢ μικρότεροι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν σωμάτων. Διὰ τὸ εὐρωμεν λοιπὸν πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς γῆς, ἄλλο δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν εἰμὴ νὰ ζυγίσωμεν ἐν πρᾶγμα· διότι ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἡμεῖς ὀνομάζομεν βάρος, δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰμὴ ἡ ἑλκτικὴ δύναμις τῆς γῆς. Ἀφοῦ δ' εὐρωμεν πόσον ζυγίζει, γνωρίζομεν δὲ καὶ τὴν διαφορὰν τοῦ μεγέθους μεταξὺ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς γῆς καὶ τὴν ἀπόστασιν, κάμνομεν τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν καὶ οὕτως εὐρίσκομεν αὐτὴν. Οὕτω λοιπὸν μία ἐπιστολῆ, ἢ ὅποια ζυγίζει εἰς τὴν γῆν μας $\frac{1}{2}$ οὐγγίαν, εἰς τὸν ἥλιον θὰ ζυγίσῃ 4 $\frac{1}{2}$ τόνους, ἤτοι 3,000 ὀκάδας. Καὶ διατί; διότι ἡ σφαῖρα τοῦ ἡλίου εἶναι 1,250,000 μεγαλείτερα τῆς σφαιρας τῆς γῆς· ἐπομένως ἡ ἑλκτικὴ τοῦ δυνάμεις εἶναι υπερθαύμαστος.

Κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἀνθρωπὸς τις μετρίως βάρους, 60 ὀκάδων, ἂς ὑποθέσωμεν, θὰ ζυγίσῃ εἰς τὸν ἥλιον 20,000 τόνους! (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡΟΣ

Δήγημα ἀναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβούργου.

(Συνέχεια ἰδ. φύλλον Ἰουνίου ἀριθ. 78.)

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νομφίων μεγίστη ἐπε-

κράτει ἡουχία εἰς τὸν οἶκον τῶν δύο μικρῶν μας φίλων. Ἡ μήτηρ ἐκάθητο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐλισάβετ κλαίουσα — ὄχι μόνον ὁ ἀποχωρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ προαίσθημα μελλούσης τινὸς ταραχῆς ἐπιφέρειαι συνήθως θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν. Ὁ πατὴρ εἶναι σοβαρὸς, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἔχασαν τὴν συνήθη αὐτῶν ζωηρότητα — ὄλοι ἀναζητοῦν τὴν εὐχαρίαν, ζωηρὰν καὶ εὐτυχῆ Ἐλισάβετ· ἀκόμη καὶ ὁ πτωχὸς οὐλὸς Βέλλας περιφέρετο μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω ὡς νὰ τῷ συνέβη μέγα κακὸν! Πόσον ἡ παρουσία ἐνὸς εὐπειθοῦς, ζωηροῦ καὶ καλοῦ παιδίου καθιστᾷ δλόκληρον τὴν οἰκογένειαν εὐτυχῆ, καὶ πόσον ἀπεναντίας ἀπειθὲς καὶ κακὸν παιδίον πληροῖ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του μὲ πικρίαν καὶ λύπην!

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Δανιὴλ, ἀλλὰ μόνος. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἔφθασεν εἶχε μακρὰν καὶ ἰδιαίτερον συνέντευξιν μετὰ τοῦ πατρὸς, καὶ ἡ συνομιλία των ἐφαίνετο πολὺ σπουδαία, καὶ ἐπέχυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς λυπηρὰν ἔκφρασιν. Ἡ μήτηρ προσέτι ἐφαίνετο περίφροντις, ὥστε τὰ παιδιά ἤρχισαν γὰ ὑποπτεύωνται ὅτι κατὰ τι κακὸν ἐτρέχεν. Ὅθεν ἀπεφάσισαν νὰ τὸ μάθωσιν ἀπὸ τὴν μητέρα.

—Τί τρέχει;—ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Μαρτίνος, — τί τρέχει; καλὴ μου μήτηρ! τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ἤλλαξεν ἀφότου ἦλθεν ὁ Δανιὴλ· μήπως συνέβη τίποτε εἰς τὴν ἀδελφὴν μας; Εἶπέ μας, μήτηρ, εἶπέ μας τί τρέχει, διότι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἡσυχάσωμεν.

—Ὅχι τώρα, τέκνα μου, — ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ χαϊδεύουσα τοὺς υἱοὺς τῆς, οἱ ὅποιοι εἶχον ῥίψει τοὺς βραχίονάς των περὶ τοῦ τραχήλου τῆς, — ὄχι σήμερον· ἄλλοτε δταν ἡλικιωθῆτε θὰ μάθητε τὰ πάντα.

— Αὐτὸς ὁ Δανιὴλ, σοὶ τὸ εἶπον, ὅτι θὰ ἐπιφέρῃ κακὸν εἰς ἡμᾶς, — εἶπεν ὁ Οὐάλτερος. Διατί νὰ μὴ φέρῃ τὴν Ἐλισάβετ; Πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἴδῃ τί γίνεται.

Ἐνῶ δὲ ἡ οἰκογένεια εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνησυχίαν ταύτην, συνέβη καὶ ἄλλο τι, τὸ ὅποσον ἐπηύξησε τὴν ταραχὴν των. Ὁ πατὴρ, ὅστις ἦτον ὑπάλληλος δικαστικὸς, μετατέθη αἰφνιδίως εἰς Βερολίνον, δλόκληρος δὲ ἡ οἰκογένεια ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπητὴν των οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, μετὰ τῶν ὀποίων ἦσαν ἠνωμένα τὸσα γλυκεῖα ἀναμνήσεις, καὶ νὰ συνοδεύσωσι τὸν πατέρα εἰς τὴν νεάν του θέσιν.

Διὰ τὰ δύο παιδιά ἡ μετὰθεσις αὕτη ἦτο καλὴ, διότι θὰ ἠδύναντο ν' ἀκολουθήσωσι τὰς σπουδὰς των εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου, ὅπου κατ' ἄλλον τρόπον δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ σπουδάσωσιν· ὅθεν ἔχαιρον διὰ τοῦτο.

Ὁ Μαρτῖνος καὶ Οὐάλτερος ἦσαν καλὰ παιδιά, καὶ λοιπὸν πρὶν ἀναχωρήσωσιν ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγωσι καὶ ἀποχαιρετήσωσι τὸν παλαιὸν τῶν διδάσκαλον, τὸν καλὸν γέροντα Ἀρθούρον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σχολεῖον ἐσπούδασαν τόσα ἔτη, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπων.

— Τί θὰ γείνης; Μαρτῖνε! ἠρώτησεν ὁ καλὸς γέρον.

— Ἀγαπῶ νὰ σπουδάσω διὰ νὰ γείνω διδάσκαλος, — ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετριωφρόνως.

— Ἐξάρτετον, ἀλλὰ πολὺ δύσκολον ἐπάγγελμα, — παρετήρησεν ὁ διδάσκαλος. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ κατασταθῆς ἄγιος καὶ πιστὸς, καὶ σὲ εὐχομαι ν' ἀποκτήσης πολλοὺς μαθητάς, οἱ ὅποιοι νὰ σὲ χαροποιήσωσιν ὅσον καὶ σὺ ἐχαροποιήσας ἐμέ.

— Καὶ σὺ δὲ, κύρ Οὐάλτερ, τί σκοπεύεις νὰ γείνης; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος τὸν ἄλλον παῖδα.

— Μ' ἀρέσει νὰ γείνω ἱεροκλήρυξ, — εἶπεν ὁ Οὐάλτερος.

— Ἄ! — Εἶπε μειδιῶν ὁ διδάσκαλος, — λοιπὸν τὸ στρατηγικὴν τάπεχαιρέτησας διὰ παντός. Ἐνόμιζον, ὅτι ἐσκόπευες νὰ γείνης στρατηγός. Ἄλλ' ὅμως καὶ ὡς ἱεροκλήρυξ δύνασαι νὰ γείνης καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν ὑπακούης εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ Θεοῦ, ὅπως οἱ στρατιῶται ὑπακούουσιν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων τῶν, καὶ ὑπερασπίζουσι τὴν τιμὴν καὶ τὴν βασιλείαν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρός σου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐναντίον πάσης κακίας καὶ πονηρίας διὰ λόγου, δι' ἔργου καὶ μάλιστα διὰ τοῦ παραδείγματος καθ' ἑλθὼν σου τὴν ζωὴν, θὰ γείνης χρησιμώτερος εἰς τὴν πατρίδα σου καὶ τὸν κόσμον παρὰ τὸν κἀλλιστον τῶν στρατηγῶν, καὶ μετὰ τὴν μάχην τῆς ζωῆς ταύτης θέλεις λάβει στέφανον αἰωνίου δόξης. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐπισχύσῃ, ὥστε νὰ προξενῆτε χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς σας, διότι εἶναι ἀξιόλογοι ἄνθρωποι. «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου,» εἶναι ἡ πρώτη ἐντολὴ μετ' ὑπόσχεσιν. Μὴ λησμονήσητε, ὅταν ἡλικιωθῆτε καὶ γείνητε ἄνδρες, ὅτι ἀκόμη εἰσθε τέκνα τῶν γονέων σας. Ποτὲ μὴ λησμονήσητε τοῦτο. Καὶ τώρα, τέκνα μου, ὑπάγετε καὶ ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μαζὺ σας καὶ νὰ σὲ διαφυλάττῃ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρεθῆτε.»

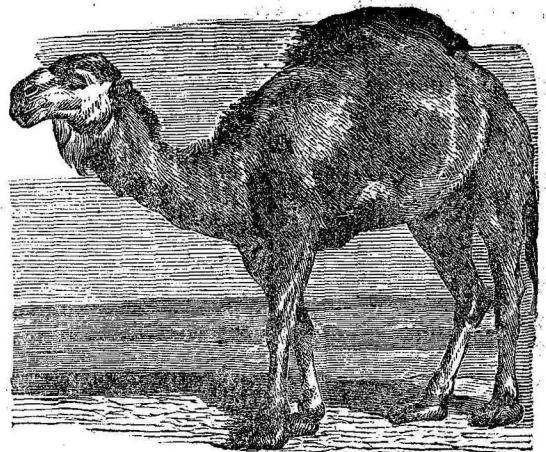
— Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν! ἦσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς μητρὸς, καθ' ἣν σιγμῆν ἀνεχώρουν ἀπὸ τὴν παλαιὰν οἰκίαν.

— Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν! ἐπανελάβεν ὁ πατήρ, καθὼς ἐξῆλθον τῆς κωμοπόλεως τῶν. Ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν νέαν μας κατοικίαν. (ἀκολουθεῖ.)

ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ.

«Τίς εἶναι φίλος ὡς ἐγώ;» εἶπεν ἡ Σαῖα πρὸς τὸ Σῶμα. «Δέν σοι ἀκολουθῶ ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς; — εἶτε μετὰ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, εἶτε μετὰ τὸ φῶς τῆς Σελήνης, ποτὲ δέν σε λησμονῶ.»

Ἀληθῶς, εἶπε τὸ Σῶμα, εἶσαι μετ' ἐμοῦ καὶ μετὰ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου καὶ μετὰ τὸ φῶς τῆς Σελήνης, ἀλλὰ ποῦ εἶσαι ὅτε οὔτε Ἥλιος οὔτε Σελήνη φέγγει ἐπ' ἐμέ;

ΚΑΜΗΛΟΣ ΑΡΑΒΙΚΗ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας δέν εἶδον πῶς ποτὲ κάμηλον. Εἰς τοὺς τοιοῦτους αἰ παροῦσαι εἰκονογραφίαι δίδουν ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ ὠφελίμου τούτου ζώου.

Δύο καὶ μόναι παραλλαγὴ τῆς καμήλου ὑπάρχουσιν, ἡ Ἀραβικὴ καὶ ἡ Βακτριανή. Ἡ πρώτη ἔχει ἓνα μόνον ὄβον, ἦτοι καμπούραν, ἡ δευτέρα δύο. Ἡ πρώτη εἶναι μεγαλειτέρα καὶ ταχύτερα τῆς δευτέρας, καὶ τὴν μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἵππου, ὅθεν καὶ δρομὰς ὀνομάζεται. Ἡ δευτέρα μικροτέρα ἀλλ' ἰσχυροτέρα καὶ χρησιμεύει ὡς ἀγχοφόρον ζῶον σηκώνουσα πολλὰς μέχρι 400 ὀκάδων βάρους.

Ἡ κάμηλος εἶναι τὸ μόνον ζῶον, τὸ ὁποῖον δέν εὐρίσκεται, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, εἰς ἀγρίαν κατάστασιν. Εἶναι δ' ἐν χρῆσει εἰς τὰς ἀμμώδεις καὶ ἐρήμους χώρας τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ τὰς Καναρίους νήσους.

Ὁ Ἀραβὸς χρεωσθεῖ τὴν ὑπαρξιν καὶ εὐζωίαν του εἰς τὴν κάμηλον διότι αὕτη τῷ δίδει τὴν τροφήν τε διὰ τοῦ γάλακτος καὶ τοῦ κρεάτός της, καὶ ἐκ τοῦ μαλλίου της κατασκευάζει τὰ φορέματα καὶ τὰς σκηνάς του. Ἡ ζώνη καὶ τὰ σανδάλιά του προσέτι κατασκευάζονται ἐκ τοῦ δερματός της.